Р Е Ш Е Н И Е
№ 42511

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **12001** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Е. Д. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез пълномощника адвокат М. Е. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], офис № 12, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004800 от 15.09.2026 г., издадена от Е. Л. Б. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР).

С оспорения индивидуален административен акт на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, предложение „гг“ от ЗДвП на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“, и е отнето СУМПС №[ЕИК].

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради постановяването ѝ при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неспазване на установената форма, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания за отмяна по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Поддържа се, че липсва материалноправната предпоставка за прилагане на мярката, тъй като собственикът на автомобила е изпълнил своевременно задължението си за регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП още на 23.04.2026 г., но превозното средство е било иззето от органите на

МВР и служебното прекратяване на регистрацията е настъпило по времето, когато автомобилът е бил във фактическата власт на администрацията. На второ място се излага, че жалбоподателката е само водач, а не собственик на превозното средство, поради което задължението за регистрация не лежи върху нея, а прекратяването не ѝ е било съобщено и същата не е имала обективна възможност да узнае за него, още повече че автомобилът е бил върнат на собственика от 04 РУ – СДВР с поставени табели и със свидетелство за регистрация. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ОСНК на ВКС и ОС на I и II колегия на ВАС и на липсата на вина. Твърди се и явна несъразмерност на мярката по чл. 6 от АПК, тъй като преустановителната цел е постигната с изземването на табелите на МПС, а лишаването от СУМПС засяга трудовата заетост на оспорващата и грижите за двете ѝ малолетни деца. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 255,11 евро, съгласно представен списък на разноските и доказателства.

Ответникът по жалбата – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт В. П., депозира писмени бележки, с които оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна, а издадената заповед – оставена в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 80-и състав, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК съгласно изискването на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приетите по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че на 22.04.2026 г. Н. Г. Л. (живеещ на съпружески начала с жалбоподателката) придобива правото на собственост върху лек автомобил марка „Рено“, модел „А.“, с рама № V., рег. [рег.номер на МПС] , въз основа на договор за покупко-продажба на МПС с нотариална заверка на подписите рег. № 7333/22.04.2026 г. Към момента на покупко-продажбата превозното средство е надлежно регистрирано с валидно Свидетелство за регистрация на МПС (СРМПС) №[ЕИК].

На следващия ден – 23.04.2026 г., приобретателят Н. Л. се явява лично в 07 сектор ОПКП – СДВР с цел регистрация на превозното средство по реда на чл. 143, ал. 15 и чл. 145, ал. 2 от ЗДвП, за което подава заявление за промяна на регистрацията с вх. № 26413408160 и предава автомобила, документите му и два броя ключове, отразени в Протокол за доброволно предаване от 23.04.2026 г., съставен от полицейски инспектор И. И..

В хода на регистрационното производство органите на МВР установяват въведен сигнал за издирване на превозното средство в Ш. информационна система (ШИС) от Кралство Б.. Поради това в 15:10 ч. на същия ден – 23.04.2026 г., в 04 Районно управление при СДВР автомобилът и двата броя електромеханични ключове са иззети от собственика по реда на чл. 84, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР, за което е съставен Протокол за доброволно предаване на вещи с рег. № 228р-141130/23.04.2026 г., утвърден от заместник-началника на 04 РУ – СДВР. В протокола са вписани саморъчни обяснения на приобретателя, че превозното средство е представено в пункта

на „Пътна полиция“ именно за извършване на пререгистрация след покупката.

Автомобилът, ключовете и документите му остават под фактическата власт и задържане на органите на МВР за срок от близо три месеца. През този период, на 24.06.2026 г., в информационната система на МВР служебно е прекратена регистрацията на превозното средство на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – поради изтичане на два месеца от придобиването му без пререгистрация.

След изясняване на обстоятелствата по международния сигнал, със Заповед № 228р-663/17.07.2026 г. на временно преназначения на длъжност (ВПД) началник на 04 РУ – СДВР, издадена на основание чл. 84, ал. 9 от ЗМВР, е разпоредено автомобилът „Рено А.“, рег. [рег.номер на МПС] , да бъде върнат на собственика Н. Л.. Превозното средство е предадено на собственика в напълно окомплектован вид – с монтирани държавни регистрационни табели и ведно със СРМПС №[ЕИК], като нито в заповедта за връщане, нито при фактическото предаване на вещите собственикът е бил уведомен, че междувременно на 24.06.2026 г. регистрацията на автомобила е била служебно прекратена от органите на МВР.

На 14.09.2026 г. около 09:10 ч. в [населено място] жалбоподателката Е. Д. С., управлявайки лекия автомобил „Рено А.“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]в посока към [улица], е спряна за проверка от контролни органи на ОПП – СДВР. При извършена служебна справка в Автоматизираната информационна система (АИС) на МВР е констатирано, че регистрацията на превозното средство е служебно прекратена на 24.06.2026 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. На жалбоподателката е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5763053 от 14.09.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. Със съставянето на акта са иззети СУМПС №[ЕИК], контролният талон, 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

Въз основа на съставения АУАН, на 15.09.2026 г. полицейски инспектор Е. Л. Б. в ОПП – СДВР издава оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-004800, с която на Е. С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, предложение „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателката на 18.09.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена чрез Системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ) на 20.09.2026 г.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – индивидуален адресат на оспорения административен акт, чиято правна сфера е пряко и непосредствено неблагоприятно засегната чрез временното лишаване от възможност да упражнява правото си на управление на МПС. Оспорването е извършено в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, пред местно и родово компетентния административен съд по чл. 132, ал. 1 и чл. 133, ал. 1 от АПК. Предвидената в текста на заповедта възможност за административно обжалване пред по-горестоящия орган е факултативна по смисъла на чл. 148 от АПК и не лишава оспорващата от правото на пряк съдебен контрол. Поради това жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали актът е

издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби, както и в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, сред които е и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, директорът на СДВР, упражнявайки правомощията си по чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, е издал Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г., с която изрично е оправомощил полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР да издават мотивирани заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Издателят на акта – Е. Л. Б., заема длъжността полицейски инспектор IV степен в отдел „Пътна полиция“ – СДВР съгласно Заповед № 513з-14431 от 01.12.2025 г. за преназначаване, поради което притежава необходимата персонална, материална и териториална компетентност за издаване на оспорения акт. Възражението на жалбоподателката за липса на компетентност е неоснователно.

Актът е издаден в писмена форма, но съдържа съществени дефицити в мотивировката си, нарушаващи чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и специалното изискване на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП за мотивираност на заповедите за ПАМ. В заповедта липсват каквито и да било фактически констатации относно това дали водачът е знаел или е могъл да знае за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на превозното средство, при положение че управляващият автомобила не е негов собственик. Наличието на формално позоваване на съставения АУАН не санира този порок, тъй като в самия акт за нарушение също е отразен единствено обективният факт на служебната проверка, без да са изследвани причините за възникването на този регистрационен статус и субективното отношение на водача към него.

Същевременно съдът констатира, че представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника се позовават на съвсем различно фактическо състояние, друго лице в качеството на жалбоподател („В. В. В.“) и съвършено различна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП (прекратяване регистрацията на МПС на собственик, предоставил автомобила си на неправоспособен водач). Съгласно трайната практика на Върховния административен съд (вж. Решение № 12134 от 27.11.2025 г. по к.адм.д. № 7401/2025 г., Решение № 2906 от 16.03.2026 г. по к.адм.д. № 12508/2025 г. и Решение № 25060 от 27.11.2024 г. по адм.д. № 7293/2024 г. на АССГ) административният орган не може в съдебния процес за първи път да подменя или допълва фактическите основания на акта, а съдът проверява акта само въз основа на мотивите, изложени при неговото издаване. Несъответствието между защитната теза на ответника и предмета на делото потвърждава липсата на надлежна фактическа и правна обосновка на наложената принудителна мярка спрямо жалбоподателката.

Оспорената заповед е постановена в пряко противоречие с материалния закон. Правното основание за налагане на процесната мярка е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, предложение „гг“ от ЗДвП, която предвижда временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС е извършил нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е със служебно прекратена регистрация. Налагането на

посочената мярка предполага кумулативното наличие на две предпоставки: 1) обективно осъществено управление на превозно средство с прекратена регистрация и 2) извършено виновно административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН във връзка с чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че материалноправната предпоставка за прилагане на мярката не е осъществена:

Първо, задължението за регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 15 и чл. 145, ал. 2 от ЗДвП е нормативно вменено изключително и само на приобретателя (собственика) на превозното средство. Жалбоподателката Е. С. не е собственик на автомобила, а единствено негов водач. Законът за движението по пътищата не възлага върху трети лица, управляващи чуждо МПС, задължение да инициират регистрирането му, нито задължение да извършват постоянни служебни проверки за актуалния му административен статус в регистрите на МВР.

Второ, от приетите писмени доказателства (Протокол от 23.04.2026 г. на 07 сектор ОПКП – СДВР) е видно, че приобретателят Н. Л. е изпълнил задължението си по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП още на следващия работен ден след сделката, като е подал Заявление вх. № 26413408160 и е предоставил автомобила и документите му пред органите на МВР. Довършването на регистрационната процедура е било обективно преустановено не поради бездействие на собственика, а поради задържането на автомобила от самото МВР на основание чл. 84 от ЗМВР. Служебното прекратяване на регистрацията на 24.06.2026 г. е извършено по времето, когато автомобилът се е намирал под непрекъснатата фактическа власт и надзор на органите на полицията. В административното право действа общият правен принцип, че никой не може да черпи благоприятни правни последици от собственото си неправомерно или противоречиво поведение. Органът не може да вмени като основание за санкционна принуда последиците от събития, породени от неговите собствени фактически действия.

Трето, деянието е абсолютно несъставомерно от субективна страна поради пълна липса на вина. Съгласно задължителните за правоприлагащите органи постановки, залегнали в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ОСНК на ВКС и ОС на I и II колегия на ВАС, за съставомерността на деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП от субективна страна е необходимо деецът да съзнава, че управлява превозно средство със служебно прекратена регистрация. Знанието за прекратяването на регистрацията не се предполага, а подлежи на пълно и главно доказване от администрацията съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК (в този смисъл е и практиката на ВАС по Определение № 8549 от 06.08.2026 г. по ч.адм.д. № 7541/2026 г., Определение № 8560 от 06.08.2026 г. по ч.адм.д. № 7576/2026 г. и Определение № 9982 от 13.10.2026 г. по ч.адм.д. № 10108/2026 г.).

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не е предвидено задължение на администрацията да уведомява собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията, а Националният регистър на пътните превозни средства не е публичен и не осигурява свободен достъп за извършване на справки от гражданите (така изрично Определение № 8549/2026 г. на ВАС). След като дори собственикът не е бил уведомен, за водача е било обективно невъзможно да знае за настъпилата дерегистрация. Нещо повече – с връщането на автомобила на 17.07.2026 г. от органите на 04 РУ – СДВР с монтирани регистрационни табели и със свидетелството за регистрация, самата администрация е създала у собственика и у водача пълно и оправдано правно доверие, че превозното средство е с редовен регистрационен статус и е допуснато до движение по

пътищата. При тези обстоятелства жалбоподателката е действала при пълна липса на вина (извинителна фактическа грешка), което изключва извършването на административно нарушение и лишава наложената мярка от материалноправно основание.

Заповедта е издадена и в грубо нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и целта на закона по чл. 171 от ЗДвП. Съгласно чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки имат за цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. В конкретния казус преустановителната цел на закона е била изцяло и окончателно реализирана още при проверката на 14.09.2026 г., когато със съставянето на АУАН са били иззети регистрационните табели и СРМПС, в резултат на което автомобилът е бил напълно обездвижен и изведен от движението по пътищата.

Допълнителното отнемане на СУМПС на правоспособния водач за максимално предвидения в закона срок от шест месеца не обслужва никаква защитима превантивна или преустановителна цел (вж. Решение № 2975 от 28.02.2019 г. по адм.д. № 12344/2018 г. на ВАС, Решение № 99 от 02.11.2017 г. по адм.д. № 243/2017 г. на АС – Шумен и Определение № 8432 от 30.07.2026 г. по ч.адм.д. № 7333/2026 г. на ВАС). Наложеното ограничение засяга прекомерно и несъразмерно правната сфера на жалбоподателката, като неоправдано препятства изпълнението на трудовите ѝ задължения и полагането на ежедневни майчински грижи за двете ѝ малолетни деца. Мярката надхвърля пределите на необходимото и се явява незаконосъобразна и на основание чл. 146, т. 5 от АПК.

По изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-004800 от 15.09.2026 г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателката има право на присъждане на направените по делото разноски, платими от бюджета на юридическото лице, в чиято структура е органът – издател на акта, а именно Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). От представените по делото доказателства се установява, че оспорващата е заплатила държавна такса в размер на 5,11 евро (10,00 лв.) по сметката на АССГ и адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 250,00 евро, или общо претендирани разноски в размер на **255,11 евро**.

Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е неоснователно. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 250,00 евро е съобразено с фактическата и правна сложност на спора и с установените минимални размери, като не се явява завишено или несъразмерно (Решение № 6017 от 17.06.2022 г. по адм.д. № 2078/2022 г. на ВАС). Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение предвид крайния изход на делото (чл. 143, ал. 1 и ал. 3 от АПК a contrario).

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 80-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Д. С., ЕГН [ЕГН], **Заповед за прилагане на принудителна**

административна мярка № 26-4332-004800 от 15.09.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, предложение „гг“ от ЗДвП ѝ е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“ и е отнето СУМПС №[ЕИК], като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА**.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати от бюджета си в полза на **Е. Д. С.**, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на **255,11 евро (двеста петдесет и пет евро и единадесет цента)**, представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски (държавна такса и адвокатско възнаграждение).

Решението, на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДвП, е **окончателно и не подлежи на обжалване**.